

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXII. Quis mihi det te fratrem meum, sugentem ubera matris meæ, ut
inveniam te foris, & deosculer te, & jam nemo me despiciat. Cant. 8. v. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](#)

XXII.

Quis mihi d^et te fratrem meum, fugientem ubera matris mea, et inveniam te fortis, & deosculer te, & jam nemo me defraudebit?
Cant. 8. v. 1.

Considera id, quod Anima consequi suspirat in Oratione, aliud non esse, quam illum amplexum, illam adhäsione, & intimam unionem cum Deo, quae roties in sacris Litteris significantur nomine casti oculi. Sed non omnes pari modo consequuntur. Quosdam; ut in Oratione Deum suum inveniant, necesse est prius animo subire penetralia alicujus è mysteriis, in quibus, ut ita dicam, est absconditus, necesse est meditari, querere, scrutari, donec Deus eorum labores miseratus admittat ad se, interveniente suaviore alloquio, vel lumine splendidiore, quod faciat eos Divinam sentire presentiam in intimo Spiritu, atque uniri Deo. Iste haud dubie inveniunt Deum sed quasi in suo Palatio: *Inveniunt intus.* quæ admisso non est absimilis illi, quam hodie indulgent omnes ferè Principes pro maiestate personæ, hoc est post longos transitus de uno in aliud conclave impetrata. Alij vix ad orandum provoluti in genua Deum inveniunt, ut ita loquar, statim in foribus: *inveniunt foris:* quia sine laborioso discursu ad primam mentis elevationem illi statim uniuntur, arque in promptu habent affectus, in promptu amplexus, & lacrymas, nec ullus est labor, ut ad optatam veniant Audientium. Ita est favor illius, qui à Deo emolli ad sublime donum Contemplationis, atque idem est, quod anima ardore perit à Deo verbis illis: *Qui mihi d^et?* ut inveniam te fortis, & audire? sed nota, qualis sit anima, ne hoc petat, est facra Sponsa, quando loquendi Hæbreo dilectum lumen Sponsum, sed fratrem appellat, et erant ejusdem tribus. & cum hoc ipsa Anima non exigit tanquam forem jure sibi debitur: sed dicit: *Quis mihi d^et?* & tu, cum vix è loco parentum emergeris, cum exigas, & studiens meditandi labore mundum aspergas vel uno actu fidei, quoniam librationis initium premias, & immittere in sinu Dei, eoque frumenta delicias contemplationis adest, quia invenit, & non quanit? O quam falleris! dic p^rius: *Qui mihi d^et?* Ora, pulsa, confessare Dominum, et non esse meritum, ut vel aperte dignetur. & post hac omnia fore certum non esse de confessione domini desiderati, ut quod est prorsus quantum. & sic sperare equidempotens per laborem, sed exigere non potest.

2. Considera Animam, quæ hoc consequitur, ut talem recipiat forem, bene cognoscere in ipso altero cipiente,

cipiendi, quod eam nemo possit despiciere. Et jam me nemo despiciat. Quare? quia nulla erit res creata, quæ illam audiret tentare quoconque oblatione, ut separetur a Deo suo. nostre, qui sit maximus despectus, quem anima tua possit accipere: is est, quem Mundus tibi facit, cum invitat, ut suas sectoris vanitates, quem facit Caro, cum invitat, ut suas quæras voluptates, luxus, oblectamenta. quem facit dæmon, hostis tuus capitalis, cum invitat, ut suam emuleris ambitionem. ò despectum inauditum! tunc ergo, cum Anima eo modo, quem diximus, fuerit unita Deo, quis erit, dicer intra se ipsam, quis erit tam audax, ut me despiciat tentando removere à bono, cui sum conjuncta? *Quis me separabit a caritate Christi?* Rom. 8. v. 13. Opes, dominia, voluptates, honores vanae sunt pretia. habeat illa, quisquis vollet, ego tanti non facio. Bene tunc viseris à Dilecto suo tractari ut sponsam, tot sunt ejus blandimenta: unde non timeret amplius Rivalium garitus, quæ donec tam præclaras conlectura est nuptias, eam deridebant, quasi nunquam lors tam beata illi possit contingere. Tu in quali statu versaris? fortè multi socij & sociæ te modò despiciunt, dum vident tanto studio deditum orationi. adèò ut aliquando per jocum querant, quem gradum exstasis jam sis adeptus. locentur sane: quia si tuo constanter insistens negotio id consequaris, quod suspirabat sponsa, videbis etiam sine exstasi finiendum tempus irrisiois. Quid non toleratur à Mundanis, ut

R.P. Pauli Segneri Manna Anima.

Ggg 282 Phanta-

carnales nuptias consequantur? & tu ad obtainendas Divinas non sustinebis quidquam pati? sed quando ad tam beatas nuptias pertinges? quando in oratione positus dicere Deo poteris, sed eximo cordis; *mense tu, suffici mihi.* Hac est illa desponsatio, que nullius, quisunque fuerit, despectio-nem amplius formidat.

3. Considera, sponsam non solum hinc dicere quoconque modo: *Quis mihi det, ut inveniam te foris,* & deosculer te, & jam me nemo despiciat? sed cum majore determinatione dicere: *Quis mihi det te fratrem meum, su-gentem ubera Matris mee?* quia dum sponsum suū cernit in throno majestatis tam excelso positum, in quo regnat modo, videtur sperare non posse unionem cum ipso tam arctam, & suavem, qualis hoc loco per osculum designatur. quid agit ergo? eum sibi fingit parvulum, qualis erat in sinu Virginis (quam sponsa usitato stylo, quo matrè sponsi matrem appellamus, hic matrem suam vocat) & ut talen stringere suis brachij exoprat. quare nisi ut tantò liberiùs teneri amoris indulget affectibus? Hinc est, quod Christus innumeris sanctis tali specie potius apparuerit quam quavis aliâ, ut tantò familiarius eo fruerentur. cum nemo sit, qui vereatur pectori admovere parvulum lactentem, stringere, complecti, demulcere, & mille onerate osculis, innocentis debitis pulsioni. hinc disce, quantopere decepti sint, qui assertebant alienum esse à puritate & perfectione Contemplationis, si quis

Phantasie repræsenteret sacrosanctam Humanitatem Redemptoris : atque idecirco abstractum animum ab omni sensibili, removendam omnem figuram reiiciendam omnem formam, & in solo Intelligibili continuo mente desigendam. Nonne anima valde sanctæ typus est sponsa, quæ hic loquitur ? & nota tamen, quomodo loquatur. Dum actu ipso desiderat, ut sponsus occurrat sibi in alta Contemplatione, quin laboriosè meditando

inquirat, etiam desiderat infantem, infantem pendentem ab ubere, ut prius in sinu matris tanquam roros gratie illum liceat intueri. Quis inde te fratrem meum, fugientem non matrem, ut inveniam te friri, & osculer te, & jam me non deponi. Hæc est una ex præcipuis causis, quas voluit Deus humanam eam veluti ut tanto facilius illi jungantur, dum videmus factum nunc ex nobis.

XXIII.

Adeamus cum fiduciâ ad thronum Gratiae, ut misericordiam nostram inveniamus, & Gratiam in auxilio operamur.
Heb. 4. v. 16.

1. **C**onsidera, Christum ut verum Regem duplaci gaudere throno. Unus est Gratiae, alter Justitiae. In isto Justitiae considerabit, cum te judicaturus advenerit post vitam, in illo Gratiae consideret, dum vivimus. ideo unus est præsens, alter futurus. In throno Gratiae sedet, ut nunc det cuilibet, quod justè petit. Petite & accipietis. & in throno Justitiae sedebit, ut det hoc solum, quod quisque est meritus. *Iudicabo te juxta vias tuas, & non parcer oculus meus super te. & non miserebor.* Ezech. 7. v. 3. Quæ igitur dementia tua, si, cum possis nunc adire Thronum Gratiae, non adeas, sed expectes, dum ad thronum Justitiae citeris. ideo dicit Apostolus : *Adeamus cum fiduciâ ad thronum Gratiae.* quippe ad thronum Gratiae quisque currit

prior, ad thronum Justitiae non invocatus venit. Nunquid ergo ages est probrum, quod Dominus noster habeat te invitare, ut ad iudiciaras, ipsi te commendas, ipsi te necessitates tuas exponas? Rebus, quibus referri: si euendum foret ad thronum Justitiae, haberes sane tanquam causam trepidandi, dicendique. *Dic non intres in iudicium cum servis nostris,* ut cum adeundus sit thronus Gratiae, in dubites, quantumvis Rens: *Exhibabit gratiam gratie,* hoc est, gratiam, quam tibi faciet salvando te, ex qua gratia, quam tibi fecerit redimendit, Zach. 4. v. 7.

2. Considera, qui sunt fines, propter quos adeundus ejusmodi thronus gratiae. duo sunt, primus est, ut consequamur veniam eorum, que nade-